

ШКІЛЬНИМИ СТЕЖИНАМИ

Дає здоров'я — спорт,
Вагу — солодкий торт,
Мед — працьовиті бджоли,
Знання глибокі — _____.

Школа

Школо наша, школо,
Приголуб нас, мила,
Пригорни усіх нас,
Як голуб під крила.
Ти нас всіх научиш,
Як у світі жити,
Як зло обминати,
А добро чинити.
Бджілоньки на квітах,
Дітоньки — до школи,
Там збирають мудрість,
Як мед у полі бджоли.

Марія Підгірянка

Поміркуй: навіщо дітям учитися
у школі?

Дзвоник

Літо стернями пішло,
Входить осінь у село.
Я люблю рум'яну осінь,
Над садами чисту просинь,
Молотарки спів у полі,
Перший дзвоник
в нашій школі,
Що нас кличе, мов зоря,
До книжок, до букваря.
Я нарву найкращих квіток, —
Купчаків, жоржин, леліток, —
Принесу з росою в клас,
Де стрічає вчитель нас.
Я віддам букет барвистий,
Де блищить роса намистом,
А одного купчака
Приладнаю до дзвінка.
Ой дзвіночки срібляні,
Добре вчитися мені.

Михайло Стельмах

Про комарика Зюзя

Жив на світі комарик Зюзя. Звичайнісінький собі комарик-дошколярик. Але дуже непосидючий і неслухняний.

Усі комарики-дошколярики в комариному дитсадку слухаються виховательку Комарію Комарівну, не пустують, не бешкетують. А Зюзя слухатись не хоче й тільки дзижчить зухвало:

— Я с-сам вс-се з-знаю! І вз-загалі, дуж-же с-слухняні нічого в ж-житті не дос-сягають. А дос-сягають с-саме не-с-слухняні!

Це так його знайомий хуліган Трутьень із сусіднього вулика навчив...

Одного разу полетів комариний дитсадок на прогулянку до лісу. Летять гарненько парами. Комарія Комарівна попереду. Весь час озирається і навчає:

— Будьте, дітки, обережні. Не розлітайтеся! У лісі стільки всякої небезпеки...

А Зюзя, що летів, як завжди, позаду, без пари, на ті слова — аніякісінької уваги!

— Я с-сам вс-се з-знаю! — І гайнув між кущів.

Та раптом — тиць у щось! І — приліпився. Хотів одліпитись, але ще більше заплутався. Ой леле! Та це ж павутиння. Його павук Павуло Павулович між кущами напнув — на поживу чатує. Побачив він Зюзю, лапки радісно потер, захихикав:

— Хи-хи-хи! Попався! Дрібнота, правда, але на закуску для апетиту згодиться.

І вже йде, на павутинні погойдуючись, до Зюзі.

— Ой-ой! — закричав Зюзя. — Рятуйте!

Але Комарія Комарівна з дитсадком далеченько одлетіли, не чують.

Плаче Зюзя, репетує. А павук Павуло Павулович усе ближче та ближче...

Аж тут Комарія Комарівна обернулася:

— Де Зюзя?!

Комарики-дошколярики на всі боки роззираються. Нема неслуха. Зник, як